

Lov og Evangelium

Nr. 10

DESEMBER 2007

43. årgang

Vendepunktet

Av C. Asschenfeldt-Hansen

Englesangen julenatten bærer bud om at det store vendepunktet har inntrådt da Gud igjen kunne ha behag i

den falne jorden. Det kunne han ha fordi han så sin enbårne sønn på den. All velsignelse fra Gud i den gamle

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelser, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

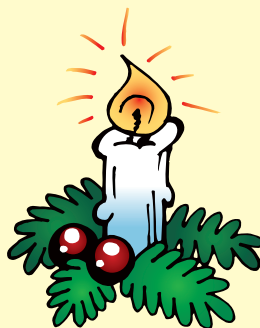
BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Redaksjonen
ønsker alle lesere
en velsignet julehøytid
og et godt nytt år!*

pakt hadde jo sin grunn i at Kristus skulle komme som frelser slik vi leser i Romerbrevet (3:25): «Ham (Kristus) stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de syndene som før var gjort».

Ja, Gud være takk for julens store vendepunkt, da det lød over jorden: «Fra i dag av vil jeg velsigne» (Hag 2:19). Men takken får først sin dype klang når du og jeg kan føye til: Gud være takk fordi det ble jul inni meg, så jeg fikk oppleve omvendelsens store vendepunkt. Det var en gledelig dag da Herren vitnet ved sin Ånd i våre hjerter: «Fra i dag av vil jeg velsigne».

*Fra «Gullgruben»,
Antikkforlaget, 1999*

Navnet Jesus

Av Hans Erik Nissen

«Du skal gi ham navnet Jesus»
(Mat 1:23).

Første gang ble det sagt til Josef. Nå blir det sagt til deg: Gi ham navnet *Jesus*! Det er ikke nok at Josef har gjort det. Du må også gjøre det!

Navnet *Jesus* betyr *frelser*. Det har Gud gjort ham til. På årets første dag møter Herren deg med kallet: La Jesus være din *frelser*.

Utsett det ikke. Umerkelig legges år til år. Ingen av oss vet om vi nettopp nå trør inn over terskelen til vårt siste. Men i dag hører du hans røst. I dag er frelsens dag. I dag lytter Gud. Vil du gi hans sønn det rette navn?

Og du som har gjort det, men likevel er fylt av frykt og engstelse – du skal vite at det skal ikke mer til. Det er ikke din kristendom som skal frelse deg. Å være frelst er så enkelt som å ha Jesus til *frelser*. Det vil han være for deg i året som ligger foran. Om det rommer 365 dager for deg vet Gud

Simeon fikk se Herrens frelse.

alene. Det er heller ikke avgjørende. Det er det derimot at du hver eneste dag gir Jesus *frelsernavnet*, for det er hans rette navn. I hans navn ligger din salighet. Det er sant når vi synger: *Jesus! Jesus! Alt det du treng for himmel og jord, er gøymt i det eine ord: Jesus.*

Fra avisen «Dagen», 5. mai 2006

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, des. 2007

Vendepunktet. Av C. Asschenfeldt-Hansen	side 1
Navnet Jesus. Av Hans Erik Nissen	side 3
Immanuelstegnet. Av Per Bergene Holm	side 4
En julesang til glede for mange. Av Ingar Gangås	side 6
Du kom – fordi du elsket meg. Av Jan Endre Aasmundtveit	side 7
Til Guds ære. Av Karl Notøy	side 10
Alt for ingenting (IV). Av J. de Liefde	side 11
Kristus i Mosebøkene (III). Av Arvid Joramo	side 15
Reportasje og intervju fra Moldova. Av Ingar Gangås	side 18
Bundet av Ånden. Av Asbjørn Aavik	side 24

Immanuelstegnet

Av Per Bergene Holm

Kong Ussias død innebærer et tids-skille for Juda og Jerusalem (jf Jes 6:1ff). Sønnen Jotam fortsetter på mange måter i sin fars gudfryktige spor, men folket er på vei bort fra Gud, og med sønnesønnen Akas blir fra-fallet åpenbart også i Davids hus. Hedenskapets verste synder får inn-pass, midt i kongehuset og i Jerusalem. Den fred og velstand som hadde preget landet i Ussias dager, skulle snart av-løses av krig og nedgang. Det er den ytre straffedommen som, etter Herrens ord ved profetene, skulle følge på det indre frafallet.

Fra nord angriper både Syria og Is-rael (Efraim). Kong Akas får høre at syrerne har slått leir i Efraim. Syrer-kongen Resin har åpenbart lagt opp råd sammen med Efraim om å angripe Juda og Jerusalem. Deres tanke er å avsette kong Akas og innsette en annen som er mer innstilt på allianse med dem imot den stadig sterkere verdens-makten, Assyria (jf Jes 7:5-6).

Kong Akas forstår at et angrep er nært forestående og at Jerusalem kan bli beleiret av fienden. Han går ut for å sjekke Jerusalems vanntilførsel. Da kommer profeten Jesaja ut til ham med sin lille sønn – kanskje i sine armer. Syrias og Efraims onde råd mot Juda skal ikke lykkes, sier profeten: «Det skal ikke lykkes og det skal ikke skje!» (Jes 7:7). Akas får be Herren om et tegn på hans frelse. I hyklerisk fromhet

avslår kongen dette. Han har nemlig bestemt seg for å søke hjelp hos den nye stormakten Assyria.

Da sier profeten at Herren selv vil gi et tegn: «Se, jomfruen skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel» (Jes 7:14).

Det er som om Herren sier: «Bare legg opp råd, men jeg har også fattet et råd, et evig råd. Det rådet jeg i sin tid åpenbarte for Adam og Eva, om kvinnens ætt som skal knuse slangens hode, det rådet står ved lag, det skal jeg gjennomføre. Løftet jeg ga til Abraham om en sønn som skal bringe velsignelse til alle jordens slekter, det skal jeg fullbyrde i hans ætt. Jomfruen skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel. Fredsfyrsten av Juda skal komme, om så alle folk på jorden samler seg for å gjøre ende på Juda. Det skal ikke lykkes! For mitt råd med Juda og Jeru-salem står fast, tross folkets synd og frafall, tross kong Akas' vantro, tross alle hedningefolkenes råd mot Juda og Jerusalem».

Herren setter løftet om en sønn – symbolisert ved sønnen som profeten har i sine armer – opp mot alle krigs-hærene. For den sønnen det her er tale om innebærer at Herren selv kommer til dem for å frelse dem: «Larm dere folkeslag! Dere skal bli forferdet. Og hør, alle jordens land langt borte! Rust dere! Dere skal bli forferdet. Ja rust

dere! Dere skal bli forferdet. Legg opp et råd! Det skal bli gjort til intet. Tal et ord! Det skal ikke skje. For med oss er Gud» (Immanuel) (Jes 8:9-10).

Ganske samtidig virker profeten Mika. Han profeterer om det samme: «Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager. Derfor skal han overgi dem inntil den tid *da hun som skulle føde, har født...*» (Mika 5:1-2). Hun som skal føde – det er kvinnen Gud talte til Adam om – det er jomfruen Jesaja talte om. Sønnen skal bli født av en kvinne. Vi tenker jo at alle sønner er født av kvinner, men i bibelsk språkbruk er det mannen som får sønner. Derfor er det noe spesielt når det står at sønnen skal bli født av en kvinne, for det innebærer nettopp at det skal være uten mann (jf Luk 1:34).

Poenget hos Mika er det samme. Assyria skal nok vokse seg sterkt og selv Juda skal bli overgitt i verdensrikets vold for en tid, men det betyr ikke at Herrens løfte til Juda er gjort til intet. Den lovede sønnen skal bli født, Herrens råd skal fullbyrdes, til frelse og velsignelse for både Israel og folkeslagene.

Vår situasjon er som på Akas' tid. Guds folk er som en kringsatt by, uten kraft til erobring og i fare for å bli inntatt av verden. Vi fristes som Akas til å søke hjelp hos den samme verden. Vi fristes til å gripe til verdens metoder og søke mer tidsmessige strukturer,

Abraham fikk løfte om en stor ætt.

prekemåter, møteformer og musikk. Det skal hjelpe! Og det er jo bare praktiske og ytre ting? Mon det!

Herren advarer Akas: «Ta deg i vare og hold deg i ro!» (Jes 7:4). Akas' rastløse aktivitet vitnet om at han ikke lenger regnet med Herren og hans frelsesråd. Hadde han det, ville han kalt folket til omvendelse og tro, og ikke vendt seg til Assyria. For nøden var av åndelig art, ikke militær!

Herren er selv i stand til å ta seg av sitt folk og fullføre sitt frelsesråd. Slik er det også i dag. Gud er selv hos oss med hele sin frelse – i jomfruens sønn. «Han kommer selv og frelser dere» (Jes 35:4). Salig er den som setter sin lit til ham! Den som i vantro vender seg bort fra ham, kan verken selv holde stand eller hjelpe andre. Men den som blir i Guds råd, i Sønnen – Immanuel – skal både selv bli frelst og virke til frelse for sine omgivelser. L&E

En julesang til glede for mange

Av Ingar Gangås

Julesangen "Glade jul, hellige jul" har sunget seg inn i manges hjerter. Melodien har sin opprinnelse fra Østerrike, hvor den er kjent til "Stille Nacht, heilige Nacht".

Man trodde først at melodien var en folketone fra Zillerthal i Tyskland. Mange mente at det var Michael Haydn som hadde skrevet den. Men en henvendelse til St. Peters-kirken i Salzburg avdekket at den ble komponert av østerrikeren Franz Gruber, en fattig vever sønn som senere ble organist i Oberdorf kirke. Hans yngste sønn var nemlig korgutt i Salzburg på den tiden forespørselen kom, og kunne fortelle om sangens tilblivelse.

Orglet i Oberdorf var under restaurering. Det nærmet seg jul, året var 1818, og Franz Gruber satte derfor melodien for to stemmer, kor og gitar-

akkompagnement. Presten, Joseph Mohr, skrev teksten. Sangen ble framført under julegudstjenesten. Presten Mohr sang melodistemmen og spilte til på gitar, mens komponisten Gruber sang bass.

Orgelbyggeren, som var til stede, ble sterkt grepet, og han var så begeistret at han tok både tekst og melodi med seg til Zillerthal. Fire søstre med etternavn Strasser, hadde den så med seg rundt på konserter sammen med andre nasjonale sanger.

Slik gikk det til at denne vakre julesangen fant veien fra en liten fjellbygd og videre til Europas storbyer, for så å bli kjent verden over.

*Opplysningene hentet fra
"Kristen Sang og Musikk",
Runa Forlag, Oslo, 1962*

*Glade jul, hellige jul!
Engler daler ned i skjul.
Hit de flyver med paradigrønt,
hvor de ser hva for Gud er skjønt.
∴ Lønnlig iblant oss de går. ∴*

*Julefryd, evige fryd,
hellig sang med himmelsk lyd!
Det er engler som hyrdene så
dengang Herren i krybben lå.
∴ Evig er englenes sang. ∴*

*Fred på jord, fryd på jord,
Jesus-barnet blant oss bor!
Engler synger om barnet så smukt.
Han har himmeriks dør opplukt.
∴ Salig er englenes sang. ∴*

*Salig fred, himmelsk fred
toner julenatt her ned.
Engler bringer til store og små
bud om ham som i krybben lå.
∴ Fryd deg hver sjel han har frelst! ∴*

Sb nr. 632

Du kom – fordi du elsket meg

Av Jan Endre Aasmundtveit

Olav Valen-Sendstad

De færreste av leserne av Lov og Evangelium forbinder nok navnet Olav Valen-Sendstad med sanger – og enda mindre med en julesang. For mange er Olav Valen-Sendstad først og fremst bibellæreren – som kan legge fram Bibelens rikdommer, og lære oss å tenke Bibelens tanker. Og han er sjelesørgeren – som kan lodde dypt i menneskesinnet, og som kan vise den trette sjel hen til Jesus. Og ikke minst er han teologen. Han kan gjennomføre de skarpeste resonnement, men også med enkle ord gi en framstilling av troens sannheter slik at også en enfoldig troende sjel kan fatte tillit til hans budskap. Karakteristisk for hans forkynnelser er den skarpe skjelning mellom lov og evangelium. Og som teolog tar han også konsekvent utgangspunkt i dette – i forholdet mellom lov og evangelium. Troen er for ham ikke en viljessak, men en hjertets tillit til evangeliet, etter at loven har fått sønderknuse.

«Tornen i kjødet»

Olav Valen-Sendstad har skrevet flere oppbyggelige bøker. Men han har også gitt oss sanger. To av sangene er gjengitt i hans bok «Tornen i kjødet». Denne boken ble første gang utgitt i 1937. Olav Valen-Sendstad tar her utgangspunkt i Paulus' vitnesbyrd i 2Kor 12:7-10, der apostelen vitner om at det er gitt ham en torn i kjødet. Dette vit-

nesbyrdet viser oss at også apostelen sto overfor smertelige livsproblem. Men ikke minst forteller det oss hvilket svar Herren hadde til apostelen i denne situasjonen. Olav Valen-Sendstad minner oss om at vi gjennom denne historien kan «lære å kjenne Herrens veier, Herrens råd, Herrens styremåte og Herrens nådes art og vesen». Beretningen om tornen i kjødet kan lære oss mye om den åndelige nøds akutte spørsmål. Men den gir oss først og fremst innsikt i Guds svar, og hans handlemåte med oss. Gjennom spørsmålene blir jeg også klar over *min* stilling – over min sviktende vilje, og mitt fordervede kjød. Svarene retter min oppmerksomhet mot Jesus, og hva *han* har å gi. Herren ønsker å vise at den freden og den kraften som jeg lengter etter, den har jeg allerede i ham.

«Du kom – fordi du elsket meg»

Som avslutning på sine utleggelser i boken «Tornen i kjødet» gir Olav Valen-Sendstad oss noen vers som vitner om en stor frelser. Dette er ingen julesang i den betydning vi vanligvis legger i ordet. Men den fører oss også inn i julens budskap. Gjennom noen enkle vers får han lagt oss på hjertet hvordan Jesu komme til jord forandrer hele vår tilværelse. Her er det himmels Gud som stiger ned, som tar på seg vår synd, og i stedet gir oss alt sitt.

Stallen ble Guds tempelhall.

Samtidig er Jesu komme til jord også en anskuelsesundervisning om Jesu komme til den enkelte menneskesjel – til den som i tillit til evangeliet vender seg til ham. Stallen som Jesus ble født i, og krybben som han ble lagt i, blir begge en påminnelse om mitt eget liv og mitt eget kjød – mitt eget hjerte. I seg selv er det fordervet og syndig. Men i det øyeblikket Jesus får komme inn, blir alt forvandlet. Da blir det hele satt i en ganske annen stilling. Det som før var en skam, blir yndig. Det som

tidligere var dødt, blir til liv. Og da blir det som jeg før betraktet som min rikdom – min pryd – byttet ut med en ganske annen vinning og prakt. Da blir Jesus min ære og min krans.

Slik avslutter Olav Valen-Sendstad sin bok «Tornen i kjødet» (Lunde forlag, 1951):

Så vil vi da også avslutte alle våre betraktninger med å nynne til hans ære – han som elsket oss og ga seg selv for oss:

Jesus

*Du, Jesus, lever nu i meg,
– selv er jeg død ved loven.
Og hva jeg lever, lever jeg
i deg – du liv fra oven!*

*Du kom – fordi du elsket meg –
så stille og så ringe.
Med godhet kun du ville deg
min ånd og sjel tiltvinge.*

*For var du kommet i din glans,
hvor turde da jeg tenke,
at du – langt over sinn og sans –
just meg deg ville skjenke.*

*Min ære var for Gud jo skam,
mitt hjerte tomt og syndig.
Så kom du ned, Guds Sønn og Lam –
og alt ble nytt og yndig!*

*Mitt liv var som din fødsels stall:
et åks og trelldoms minne.
Men se – det ble Guds tempelhall
straks du deg der lot finne!*

*Mitt hjerte var som krybbens tre,
så hårdt, så koldt, så øde.
Da kom du inn, og lot deg se –
og det ble liv av døde.*

*Min pryd var som ditt klutesvøp,
kun jordisk stas i pjalter.
Da ble du selv mitt brudeslør
ved nådens dyre alter.*

*Forbannet er du blitt for meg,
fornedret inntil døden.
Velsignet er jeg blitt i deg,
der du bar hele brøden.*

*Mitt bilde tegnet du og inn
i begge dine hender.
At jeg for evig så er din,
av dine sår jeg kjenner.*

*Og fra din trone drar du meg,
med nådens sterke armer,
helt opp – så jeg skal skue deg,
du trøst, du min forbarmer.*

*Du er min glede, Jesus kjær,
min lovsangs klare tone.
Mitt ene rette alt du er, –
i stall, på kors, på trone!*

*Du er min tankes dype grunn,
Guds perle i mitt hjerte.
Ditt navn er bønnen i min munn,
den saligste jeg lærte.*

Olav Valen-Sendstad

Til Guds ære

Av Karl Notøy

Tenk om mitt liv kunne være til Guds ære! Ja, det skulle være et ønske som alle kristne bar på. At jeg kunne fremme hans ære blant menneskene. Hovedsaken skulle ikke være å fremme min egen ære. Å, hvor mange som søker sin egen ære! Men det er Gud som tilhører æren i all evighet. All ære og berømmelse tilhører ham. Derfor skal vi mennesker ikke stjele æren fra Gud. Det er Gud som er sentrum i tilværelsen.

Mennesket vil selv være Gud og stå i sentrum. Tenk om vi mer kunne leve vårt liv til ære for Gud – et liv i hans tjeneste!

Jesus levde et fullkomment liv, som ble Gud til ære. Allerede på Betlehemsmarken ble Guds ære proklamert.

*Deg være ære,
Herre over dødens makt!
Evig skal døden være
Kristus underlagt.
Lyset fyller haven.
Se, en engel kom,
åpnet den stengte graven.
Jesu grav er tom!*

*Deg være ære,
Herre over dødens makt.
Evig skal døden være
Kristus underlagt*

Sb nr. 655, v. 1

Da englene sang: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden».

Han ble vanæret av menneskene, ja, han ble spyttet på. Han var ikke opptatt av sin egen ære, men at Guds ære skulle nå til verdens ende.

Det står om fariseerne at de heller ville ha ære av mennesker, enn av Gud.

Hvor søker jeg min ære? Hvor tom og falsk er ikke den ære som finnes her i denne dødens verden. Galaterbrevet oppfordrer oss til ikke å ha lyst til tom ære. Vi som er predikanter trenger spesielt å være oppmerksomme på dette. Hvor lett det er å legge an forkynnelsen slik at det passer inn, slik at vi kan høste litt ære. Men den varer bare en liten tid. I Ordspråkene sies det at «menneskenes stolthet fører til fall, men den ydmyke vinner ære». Vi er så snare til å vanære Guds navn, det være seg på grunn av menneskefrykt, et liv i åpenbar synd, et egoistisk liv, eller som et dårlig forbilde.

Når vi ser tilbake på kirkehistorien, og ser hvor mange ganger Guds navn ble vanæret, må vi undres på at kristentroen har overlevd. I dag er verdsliggjøringen blant oss troende stor. Guds navn blir vanæret både i samfunnet og langt inn i de kristnes rekke, og vi trenger å rope om nåde og tilgivelse. Det et menneske sår, vil det høste. Jeg er redd for at vi snart skal få høste fruktene. Gud lar seg ikke spotte. Han er nidkjær for sitt navn! L&E

Alt for ingenting (IV)

Av J. de Liefde

Mislykket sjelesorg

Neste dag kom Filippus skolelærer, verten, inn til oss og sa:

«Nå kom nettopp fru Kellmann til skolen med sønnen sin. Jeg tror det er mye godt hos henne. Hun fortalte at gårsdagens preken hadde gjort et sterkt inntrykk på henne, hun beklaget bare at mannen hennes ikke var i kirken. Derfor ba hun meg spørre om ikke herr pastoren kunne komme innom henne av og til så De kunne snakke med Kellmann også.»

«Er ikke det den konen som går med krykker?» spurte onkel.

«Jo, det er det.»

«Og hun satt i kirken i går og stirret ut for seg så en kunne tro hun var hundre mil borte fra tankene sine.»

«Det er mulig,» sa læreren, «men jeg tror ikke hun mistet et eneste ord av prekenen. Hun gjentok den for meg nesten ord til annet flere steder som syntes og ha gjort særlig inntrykk på henne.»

Onkel gav meg et sideblikk, og litt flau så jeg ned.

«Vel», sa han, «du får jo arbeid med en gang. Du burde gå til Kellmann alt i ettermiddag.»

Samme ettermiddag gikk jeg altså til veverens hus, og jeg fant ham i veverstolen. Det var fattigslig, men trivelig der inne. Jeg syntes det var klokest ikke å fortelle at jeg kom på hans kones anmodning, jeg fant nem-

lig ikke noe som tydet på at han trengte eller ønsket en samtale med meg. Da han hadde svart på min hilsen, fortsatte han å arbeide og lot meg se på. I vel ti minutter sto jeg der taus og hørte på de ensformige dunkene og stirret på de utspente trådene. Veveren sa heller ikke et ord og lot ikke til og bry seg om meg.

Endelig tok jeg meg sammen, jeg var jo ikke kommet dit for å stå og tie! Jeg spurte om ett og annet med veven, og det svarte han på ganske kort. Mens han snakket, lot han arbeidet være, men ikke før hadde han sagt ti ord, begynte han igjen å slå og dunke som før.

«Gode Gud,» sukket jeg og så oppover med et spørrende blikk, «hvordan skal jeg få i gang en åndelig samtale med ham –.»

Til slutt sa jeg: «Allerede i Bibelen tales det om å veve og spinne.»

«Jaså, herr pastor, det er vel så.»

Tipp – tapp, tipp – tapp! Smalt det i veven igjen. Jeg bet meg i leppen og fortsatte etter en liten pause:

«Ja, i Damaskus hadde de enda drevet det langt i denne kunsten.»

«Jaså, herr pastor. Ja, vi er simple vevere, vi, som bare vever alminnelig lerret.»

Jeg så nok at jeg kom ikke langt med ham, så jeg spurte etter konen hans. Hun var i fjøset, og det brukte jeg som anledning til å snakke om

Abrahams kvegflokker og Faraos kuer. På denne måten håpet jeg på å få ført ham inn på det bibelske område, men det var forgjeves. Han visste like lite om Abraham som om Damaskus, og så ut til å ha like stor interesse for dem som for støvet han nå og da blåste bort fra veven.

Jeg kom nedslått hjem. Onkel var gått ut, og da han kom tilbake, fant han meg sittende der motløs med hodet støttet i hendene. Jeg fortalte utfallet

av min samtale med veveren, hvordan jeg hadde begynt med veveriene i Damaskus og Faraos kuer, for etter hvert å føre ham inn på bibelsk grunn.

Onkel hørte tålmodig på min beskrivelse, tok seg om haken og lo.

«Du har sannelig ikke spart på strevet for å vise mannen *vegen til himmelen*.»

«Det var i hvert fall min hensikt, og jeg mistet den aldri av syne mens jeg var der,» svarte jeg.

Jesus er veien.

«Det er bra! Du kunne heller ikke hatt et bedre mål for øye. Men jeg kan ikke holde meg fra å komme med en bemerkning.»

«Og det er?»

«At etter min mening har du tatt en forbausende lang omvei.»

«Hvordan det?» spurte jeg forundret.

«Det finnes vel en kortere veg til himmelen enn om Damaskus og Egypt. Den Herre Jesus sier: *Jeg er vegen*. Jeg tror du ville nådd målet ditt mye raskere om du hadde holdt deg på *den vegen*.»

«Det var også min tanke,» svarte jeg raskt, «men vanskeligheten lå jo nettopp der. Mannen lot seg slett ikke lede videre.»

«Det er ikke rart! Du begynte med Damaskus, og det er en temmelig tungvint reise fra denne byen til Jerusalem, det vet du like godt som jeg. Men, vennen min, har du ikke fått noe høyere og herligere av Herren enn Syrias veverier og Egyptens kuer? Jeg skulle tro det finnes langt herligere skatter som du gleder deg over og setter ditt håp til.»

«Ja, det er sikkert,» svarte jeg. «I Jesus ligger alle kunnskapens og visdommens skatter skjult.»

«Eier du virkelig disse skattene?» spurte onkel alvorlig. «Er du arving til det kommende gode, er du rik i det håp som ikke blir til skamme?»

Jeg skjønnte hva onkel mente. Gjennom mange samtaler hadde han fremholdt den store sannhet at ønsket, lysten og trangen gjør ikke et mennes-

ke *rikt*. Rikdommen begynner først når man *eier*.

«Ingen kan tale og leve i sannheten,» pleide han å si, «hvis han ikke er av sannheten. Filosofene sier de er av sannheten fordi de søker den av kjærlighet til visdom. Men så lenge de blir stående her, er de tåper. For ikke det å søke etter visdom gjør menneskene vise, men det å eie den. Derfor står en kristen langt over Atens filosofer, for ham er Kristus den guddommelige visdom. Med dette tenker jeg ikke på slike kristne – om de ellers fortjener å kalles kristne – som ikke er kommet lenger en at de søker Kristus. I virkeligheten er ikke disse kristne, de er filosofer. En kristen kan være prest eller lekmann, hvis han ikke har noe annet å si til menneskene enn at han *søker sannheten*, skal han ikke makte å føre dem langt! For hvordan kan man gi andre det man selv søker? Den som vil selge olje, må selv ha noe, ellers er han jo en lettsindig bedrager. Og den som vil komme til sin neste med et budskap som kan glede ham, han må eie dette som et godt budskap i sitt eget hjerte. Ellers leser han det bare opp som en legeresept.

Derfor står de fattige fiskerne i Galilea langt over alle fariseere og skriftlærde i Israel. For de siste talte om en Kristus som de søkte, de første om en Kristus de hadde funnet.»

Slik omtrent hadde onkel ofte snakket med meg, og derfor forsto jeg hva han mente med å spørre meg slik. Det kunne vært lett for meg å svare ham et *ja*, men det var ingen vits i å forsikre

ham om at jeg var rik når jeg i mitt hjerte var overbevist om at jeg var en tigger. Jeg visste altfor godt at han var mye rikere enn jeg, selv om de ville ha rystet medlidende på hodet av ham ved universitetet.

Da jeg ikke svarte, sa han: «Benjamin, det er svært lite du har gitt den stakkars veveren. De syriske veverier og det egyptiske kveg skal ikke bli til mye velsignelse for stakkaren. Men vet du hvorfor du har gitt ham så lite? Nettopp fordi du selv har tatt imot så lite. Den som har fått mye, gir også mye. Hadde du selv, i ditt eget hjerte, tatt imot den Herre Jesus, hadde du budt ham frem for den stakkars veveren uten å gå omveger.»

«Å, ja,» brast det ut av meg, «jeg vil jo så gjerne ta imot Jesus.»

«Det tviler jeg nok ikke på,» svarte onkel. «Men du mangler *en eneste ting*: du vil ikke ta imot *for intet*, og det er nå en gang for alle frelserens uforanderlige krav. Han er en gave fra Gud som vi kan få, men bare – *for intet*. Johannes var i ørkenen og prekte om Jesus og sa: *Hver dal skal fylles*. Hvor det alt er fjell, min kjære Benjamin, der er det jo ikke mye å opphøye eller fylle igjen. Men hvor fjellene er blitt en dal, der er det plass til å fylle på med et rikelig forråd.

Og den som har tatt imot dette rikelige forrådet, han har noe mer enn vevestoler fra Damaskus eller det beste fra kongens fjøs.»

Etter denne samtalen med onkel lukket jeg meg inne i meg selv i stille ettertanke. *Fjellet skal jevnes ut og bli*

en dal, slik ropte det ustanselig inne i hjertet. Jeg skjønnte nå altfor godt at med hensyn til min indre rikdom sto jeg langt tilbake for onkel, og mitt arbeid skilte seg fra hans som en dryppende rennestein fra en frisk og brusende fjellbekk. Å, hvor det stive og strie hjertet mitt kjempet mot denne brodden som jeg hadde så godt av! Likevel ble det klart for meg at med all min lærdom og klokskap måtte jeg bli et barn, ja, en tigger, hvis jeg noen gang skulle kunne ta imot denne rikdom for intet.

Jeg ville ikke ta leserens tid med å fortelle om den kamp jeg hadde etter dette, både inne på rommet mitt og når jeg gikk turer. Jeg måtte snart gå fra min tidligere påstand om at det er lett å ta imot *for intet*. Jeg fikk se at hittil hadde jeg i det hele tatt ikke tatt imot for intet, jeg hadde innbilt meg at det var betalt rikelig alt jeg eide. Men å skrape sammen alle mine kvitteringer og brenne dem offentlig på torvet – jeg hadde aldri trodd at det skulle være et slikt kjempearbeid. Det oversteg mine krefter.

Ofte holdt jeg på å miste motet. Min indre sunnhet var borte. Tankenes spennkraft, mitt arbeid og min iver ble mer og mer lammet. Og selv om motet av og til var tilbake med sin gamle styrke, kom straks etter en angst som trykket det til jorden igjen. Hele dagen ropte det inne i meg: *Du kan ikke, du kan ikke!* Jeg så for meg onkel, frisk og glad, han bar formelig vitnesbyrdet på sin panne: *Jeg formår alt i ham som gjør meg sterk.* Forts. i neste nr.

Kristus i Mosebøkene (III)

Av Arvid Joramo

Kristus – påskelammet og forløseren

I 1Kor 10:1-13 blir Israels vandring i ørkenen på vei fra trelldommen i Egypt til det lovede land Kanaan stilt opp som et forbilde for de kristne. Og deres synder står som et advarende eksempel. I begynnelsen av denne vandringen, står påskefestens innstiftelse i forbindelse med befrielsen fra trelldommen i Egypt (2Mos 12).

Jeg ønsker å trekke fram noen få momenter når det gjelder denne forbildeledligheten. Før vi gjør det, vil jeg først si noe om at påskemåltidet er et profetisk forbilde på Kristus som den nye pakts påskelam. Jeg kan ikke gå så nøye inn på alle detaljer. Men ettersom jeg tror at ingen ting av det Herren gir befaling om, er tilfeldigheter eller betydningsløst, mener jeg at de forskjellige forskrifter om påskelammet og de ulike seremonier i forbindelse med påskefeiringen har sin bestemte betydning. Det er ikke uten hensikt at Herren gir nøye og detaljerte regler og forskrifter om dette.

Redning i blodet

Til ofringen skulle det brukes et lyteløst årsgammelt lam av hankjønn. Det viktigste her er *offerdyrets blod*. Beretningen fra 2. Mosebok 12 viser at Herren skulle gå gjennom Egypt og slå i hjel alt førstefødt. Men der *lammets blod* var strøket på dørstolpene, skulle

han gå forbi. Dette ville Herren la skje for at Farao skulle la Israels-folket dra ut av Egypt. Derfor ble påskefesten i Israel alltid senere feiret til minne om utfrielsen fra trelldommen i Egypt.

Guds dom skulle ramme Egypt. Men Israel skulle bli frelst på grunn av blodet av et uskyldig, lyteløst lam. Bare ved et stedfortredende offer kunne de bli reddet. Det var blodet Gud ville se til når han gikk gjennom Egypt (v. 13+23). Dette alene ga dem sikkerhet.

Vi blir forløst ved *Jesu blod*, som blodet av et lyteløst påskelam. «For vårt påskelam er slaktet, Kristus» (1Kor 5:7). Hele Jesu lidelseshistorie, med innstiftelsen av nattverden, har sin bakgrunn i påskefeiringen i den gamle pakt (Joh 1:29+36).

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» (Gal 3:13, se også Rom 3:24-25). Han ofret seg selv én gang for alle (Heb 7:26-27; 9,12+26).

Kristi blod setter skille

Vi skal merke oss at ved å ofre sine lyteløse offerlam, var Guds utvalgte folk i den gamle pakt – Israel – i en særstilling. Dette blir uttrykt slik i 2Mos 11:7: «Men ikke en hund skal gjøre mot Israels barn, verken mot folk eller fe. Slik skal dere kjenne at Herren gjør forskjell på egypterne og Israel».→

Det var altså et skille mellom egypterne og israelittene.

Slik er det også med Guds folk – de kristne – i den nye pakt. Kristi blod setter skille mellom verden og oss som bekjenner Jesu navn og er befridd fra verdens treldom, treldommen under synden.

Likesom et uskyldig lam måtte ofres for at Israel skulle bli befridd fra treldommen i Egypt, så de kunne begynne på vandringen mot det lovede land, Kana'an, slik måtte Jesus – den hellige, rene og uskyldige – ofres, slik at vi kunne ha mulighet til å nå det skjønn land (1Pet 1:18-19; Åp 12:11). I kraft av Lammets blod skal vi fullføre vandringen og seire, seire over vår anklager, djevelen. Ja, Jesus, Guds lam, har seiret!

Rike detaljer i teksten

Vi vil i det følgende feste oss ved noen detaljer når det gjelder beskrivelsen av påskelammet og påskemåltidet.

1) På den tiende dagen i den første måneden skulle lammet tas ut av hjorden, og på den fjortende dag skulle det slaktes (2Mos 12:3+6). Man kan si det slik at de fire dagene det her dreier seg om, kan ses på som lammets innvielsestid før dets stedfortredende død. Dette kan sies å peke framover mot Jesu jordeliv, der han levde under våre kår før sin stedfortredende død på Golgata kors.

2) I versene 8 og 9 står det: «De skal ete kjøttet...». Påskelammet skulle altså spises, ikke bare betraktes. Slik

fikk de del i Guds nåde og forsoning, og samfunn med Gud selv.

Slik er det også med Jesus og evangeliet. Det står i Johannesevangeliet (6:48-58) at Jesus er Livets brød. «Om noen eter av dette brød, skal han leve i evighet». Det må en personlig tilegnelse til. Det er ikke nok bare å vite noe om Jesus og kristendommen. Vi må *bli i Jesus*, slik som grenen er i vintreet (Joh 15:1-8). Og når du kommer til Jesus med alt du har av synd, skam og nederlag, tar han bolig i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd, og du får samfunn med Jesus.

3) Det neste vi skal nevne, står i vers 9: «Dere må ikke ete noe av det rått eller kokt i vann, men stekt over ild, med hode, føtter og innvoller». Det legges altså vekt på at *lammet skulle serveres helt*. I 1Kor 10:17 tales det om *ett brød og ett legeme*.

Vi leser ellers i 2Mos 12:8-10 at alt skulle stekes ved ild, intet skulle etes rått eller kokt i vann. Og ingen ting skulle levnes til om morgenen. Det som ikke ble oppspist, skulle brennes i ilden. Alt dette var nødvendig for at det skulle tjene den hellige hensikt som Gud hadde bestemt det til.

4) I vers 10 heter det: «Dere skal ikke levne noe av det til om morgenen. Er det noe igjen om morgenen, skal dere brenne det opp i ilden». Påskelammet var *hellig* (Se også 4Mos 9:12).

Jesus er hellig, uskyldig og ren. Han er hellig som Gud er hellig, fordi han er Gud. Han er sann Gud og sant menneske, slik det heter i våre bekjen-

Blodet ble strøket på dørkarmene.

nelsesskrifter. Bare den som er hellig og ren får komme i Guds nærhet. Intet menneske kan nærme seg Gud. Moses fikk se Gud bakfra (2Mos 33:12-23). Gud bor i et lys som ingen kan komme til. Ingen kan se Gud (2Tim 6:16). Men i *Jesus* kommer vi nær Gud. Han er vår hellighet innfor Gud. Han som er hellig, døde for vanhellige mennesker. Han, den uskyldige og rene, døde for skyldige og urene. Jesus har åpen-

bart Gud for oss (Heb 1:3; Joh 14:9; 12:45; 10:30; 1:14 og andre steder).

5) I vers 46 står det at *intet ben skulle brytes* på lammet. Dette ble oppfylt på Jesus, slik det står i Joh 19:33+36: «Men da de kom til Jesus, så de at han allerede var død, og de brøt ikke hans ben. (...) For dette skjedde for at Skriften skulle bli oppfylt: Ikke et ben skal brytes på ham».

Forts. i neste nr.

Reportasje fra Moldova

Inntrykk fra besøk 3.–15. oktober 2007

Moldova var en delrepublikk i Sovjetunionen fram til 1991. Landet omfatter området Bessarabia og Transnistria (en smal landstripe øst for elven Dnestr), som ble innlemmet i Moldaviske SSR i 1940. Transnistria er under moldovsk styre, men er i praksis selvstendig selv om bare Russland har anerkjent det som egen stat. Moldova har søkt medlemskap i EU, og hovedstaden Kishinev preges av en viss optimisme og byggeaktivitet (bildet til høyre).

Energimangel har bidratt til stor nedgang i industrien etter Sovjetunionens sammenbrudd. I de første årene

etter uavhengigheten skjedde en kraftig liberalisering i Moldovas økonomi. Den økonomiske veksten har uteblitt og landet preges av stor fattigdom. Utiktene for framtiden ser dystre ut. Kriminalitet og mafiavirksomhet er omfattende. Det er spenninger mellom den vestlige og den østlige delen av landet, som flere ganger har vært på randen av borgerkrig. En fjerdedel av befolkningen er utvandret, og landet har i dag ca. 3 millioner innbyggere.

Vladimir Moser fikk kall til å gjenreise den lutherske kirken i landet. Sammen med kona, Natalia Moser, drives også et luthersk senter (LS) med organisering av hjelpesendinger fra Norge og Sverige.

Noe av hjelpen er blitt gitt til kvinnefengslet i Tiraspol. Gutten på bildet (til venstre) har fått tøfler som han viser fram. Han må være i fengsel fordi

*Beboere ved
institusjon i
Bender.*

hans mor soner en dom. Tidligere var slike barn adskilte fra sine mødre og henviste til et felles barnerom. Med støtte fra bl.a. Norsk Luthersk Lekmannsmisjon gjennom LS, er det nå blitt bygget en egen mor-barn-avdeling, slik at barna får dele rom med sine mødre. Når de blir tre år gamle, blir de tatt hånd om av slektninger eller de blir plassert på et barnehjem.

En psykiatrisk institusjon for kvinner i Bender (bildet øverst) har fått hjelp med klær, rullestoler og annet utstyr.

Det er mange fattige som trenger hjelp. Bildet nederst til høyre viser et fattigslig husvære i Tiraspol. Her bor en mor med ni barn. Faren har forlatt dem. Eldste sønn på 21 år er pleietrengende til sengs. Yngste datter er bare tre år.

Mest av alt trenger vi å be om at evangeliet får komme til med nytt liv. Be også om at Herren må drive arbeidere ut til sin høst!

Tekst og foto: Ingar Gangås

Ulykken førte dem nærmere Jesus

Intervju med Nina Assmann

– Han hadde arbeidet overtid og var på vei hjem da det skjedde. Det var nærmere midnatt, og det var mørkt. Motorsykkelen traff noe som lå i veibanen, og han ble slengt utfor en skråning. Han døde klokka 10 neste formiddag. Den eldste gutten vår var 13 år da dette skjedde, mens den andre var seks år, og yngstejenta bare fire.

Det er Nina Assmann (68) som forteller dette. Ulykken skjedde i Tiraspol i Moldova i 1978, og hun har nå vært enke i snart 30 år. Det ble mange strevsomme år mens barna var små.

– Heldigvis hadde jeg familie på begge sider som hjalp meg i denne tiden, og spesielt min søster var til god hjelp for meg. Jeg måtte gå til Gud med alt som var vanskelig, og han hjalp meg igjennom. Hva skulle jeg ha gjort uten ham?

Vanskelig under Stalin

– Mannen min (Wilhelm Assmann) ble bare 39 år. Han var fra en luthersk familie i Ukraina. De kom opprinnelig fra Tyskland. Det var en svært prøvet familie. Det var trange kår for alle tyskere under Stalin, og alle tyske menn ble tvangssendt til Sibir. Dette var et pålegg som kom i august 1941, og Wilhelms far, som var en kristen lutheraner, ble deportert til en arbeidsleir som lå i nærheten av byen Perm, hvor han måtte arbeide i en kullgruve.

Nina Assmann.

– Wilhelm var bare to år gammel da dette hendte. Hans mor og de seks barna ble sendt sammen med andre mødre med barn til en landsby utenfor Novosibirsk, og det var minst én ukes reisetid, ja kanskje en hel måneds reise mellom disse to byene. I dag er dette en reise som tar minst fire dager med tog.

Nina forteller videre at da Stalin døde i 1953, gikk det ennå tre år før noen i det hele tatt fikk komme tilbake fra Sibir. Veldig mange familier var berørt av denne grusomme bestemmelsen som kom fra Stalin, og de fleste menn fra disse familiene døde av hardt tvangsarbeid eller ble skutt.

Døde i gruvene

– Det sier seg selv at de ikke fikk ha noe kontakt med sin far, og han døde til slutt i gruvene. Arbeidet der var uvanlig hardt, og de ble nærmest behandlet som dyr. De ble boende i Sibir helt til 1960. Moren og de seks barna fikk da flytte tilbake, og de bosatte seg i Moldova, utenfor byen Tiraspol. Der var det en del tyskere fra før, og det var mange i samme situasjon som kom som innflyttere til dette området.

– Jeg traff Wilhelm i Tiraspol i 1964. Som femtenåring kom jeg hit fra Ukraina hvor jeg fikk min oppvekst, i en landsby utenfor Kiev. Mine foreldre tilhørte en ukrainsk ortodoks kirke der. Tilsammen bodde jeg nærmere ti år hos min eldre søster – ikke langt herfra – før vi giftet oss. Vi fikk først sønnen Nikolai. Noen år senere fikk vi sønnen Eugen, og et par år etter kom datteren Inna. Det er ufattelig at Wilhelm skulle bli revet bort så brått. Tenk, da var Inna bare fire år gammel!

Mange søkte Gud

– Men i den første tiden etter ulykken gav mange fra familiene våre seg over til Gud. Ulykken gjorde noe med oss alle. Og alle mine tre barn ble døpt. Wilhelms mor var en gudfryktig kvinne, og det var hun som dømte. Hun dømte mange andre barn også. Du skjønner, det var ingen menn som kunne gjøre det. De fleste var blitt drept i krigen, og det var bedre at de ble døpt av henne enn at de ikke skulle bli det i det hele tatt. Vi kan godt si at ulykken førte oss nærmere Jesus.

Nå er barna til Nina voksne, og alle hennes barn og barnebarn har flyttet til utlandet. Nikolai (43) har status som politisk flyktning og har reist med kone og to barn til USA. Samme familiesituasjon har Eugen (35) som har reist til Tyskland med alle sine. Inna (33) har flyttet til Russland med sin mann og deres to barn.

Mye å takke for

– Du er ikke bitter nå når du sitter her alene? Din mann døde for snart 30 år siden. Du har slitt og arbeidet alle disse årene som vaskehjelp for å få endene til å møtes, og nå sitter du her alene i et politisk ustabilt land med masse sosiale og økonomiske problemer. Hva tenker du nå, når både barn og barnebarn har reist? Kunne du tenkt deg å forlate Moldova?

– Jeg makter ikke det nå. Jeg er for gammel, og har alle mine venner her. Og jeg klarer heller ikke å skilles fra min eldre søster. Hun har vært til uendelig stor hjelp for meg. Dessuten har jeg den lutherske kirken og alle vennene her. Men jeg savner barna mine... Og barnebarna. Det eldste barnebarnet er nå 17 år og det yngste bare fire.

Nina er tankefull, og sier ikke noe på lenge...

– Men jeg har god kontakt med mine barn, og jeg bebreider dem ikke. Og jeg har mye å takke for. Jeg må takke Gud som har gitt meg livet, og som har bevart meg i troen til denne dag. Jeg kunne vært drept allerede som lita jente...

→

Våre dager er talte

Nina forteller nok en gripende hendelse fra sitt liv.

– Jeg var en 6–7 år den gangen. Det var en av de siste dagene under krigen... Mange gikk allerede rundt i gatene og fortalte at nå var krigen snart over. Hitler hadde kapitulert, og det skulle endelig bli fred. Da smalt det plutselig, og en rakett fra en stridsvogn traff huset der vi bodde. Raketten gikk først gjennom to vegger, splintret deretter en utgangsdør, før den havnet i hagen bak huset – uten å eksplodere. Nina og hennes bror hadde bare sekunder tidligere sittet på hver sin side av døren. De skulle sage den opp til ved. Kulden var stor, og de hadde ikke mer brensel.

– Rett før raketten kom, ropte min eldre søster, om jeg ville komme og prøve en kjole som hun hadde sydd til meg. Jeg var akkurat nådd fram til henne og mor da raketten slo inn i veggen rett ved vinduet der de satt. Min bror, som befant seg et par meter unna, ble truffet av et trestykke som ramlet ned fra dørkarmen, og fikk bare noen små skader. Jeg er overbevist om at Gud passet på oss den gangen.

For et år siden måtte Nina gjennom en vanskelig hofteoperasjon, og hun må fremdeles ha støtte fra krykkene sine. Det er ikke så enkelt å komme seg til møter og gudstjenester. Men får hun besøk av noen fra den lutherske forsamlingen, da lyser hun opp.

– Hadde jeg ikke hatt en å gå til i all min nød, hadde alt vært så mye vanskeligere.

Salme 6 har betydd mye for henne, og hun vil gjerne dele hele denne salmen med oss.

– Jeg får komme med alle mine sukk og mine tårer til Herren. «Herren har hørt min gråt», og han «har hørt min inderlige begjæring, Herren vil ta imot min bønn». Om jeg ikke kan bevege meg som før, har jeg en åpen adgang til Faderens trone gjennom Jesus. Han er den beste støtte jeg kan ha, sier Nina Assmann stillferdig.

Tekst og foto: Ingar Gangås

Bønneemner for Moldova

- Åpen dør for evangeliet
- Frimodighet i tjenesten for våre medarbeidere
- Medarbeider til Kamenka
- Misjonær – med kall fra Gud – som kan lære seg russisk og reise ut
- Den unge generasjon trenger å bli ført inn i vekkelse
- Hjelpesendingene må bli til velsignelse
- Egnet lagerplass for hjelpesendingene
- Bevare landet fra ufred og konflikter
- Frihet til å samles til kristne møter
- Visum for Natalia og Vladimir Moser slik at de kan besøke misjonsvennene i Norge

NYTTÅRS- SAMLING

29. desember 2007 – 1. januar 2008
Bibelskolen på Fossnes

Talere: Sigbjørn Agnalt, Martin Fjære og Lars Fossdal

Ledere: Reidar Heian, André Heian og Leif Børge Larsen

Lørdag 29. desember:

kl 1900 Julefest
v/ Lars Fossdal

Søndag 30. desember:

kl 1000 Bibeltime
v/ Martin Fjære
kl 1130 Bibeltime
v/ Sigbjørn Agnalt
kl 1600 Møte
v/ Lars Fossdal
kl 1900 Kveldsmøte
v/ Sigbjørn Agnalt
Offer til misjonen

Nyttårsaften 31. desember:

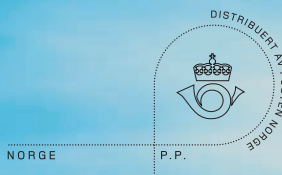
kl 1000 Bibeltime
v/ Martin Fjære
kl 1130 Bibeltime
v/ Lars Fossdal
kl 1500 Bibeltime
v/ Sigbjørn Agnalt
kl 2100 Nyttårsmøte
v/ Martin Fjære
Offer til bibelskolen

Nyttårsdag 1. januar:

kl 1100 Høytidsmøte
v/ Lars Fossdal
Offer til misjonen

Påmelding innen 20. desember til André og Sara Heian, Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke, tlf. 33 36 17 75, eller 411 01 223. Ønskes opplysninger om priser m.m., kan samme tlf.nr. benyttes.

***Unge og eldre er velkommen
til samling om Guds ord!***

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Bundet av Ånden

Av Asbjørn Aavik

«Og nå drar jeg til Jerusalem, bundet av Ånden. Hva som vil vente meg der, vet jeg ikke, men Den Hellige Ånd vitner for meg i by etter by og varsler om lenker og vanskeligheter som venter.»

(Apg 20:22-23)

Ingen var så fri som Paulus. Og ingen av de andre apostlene fikk det frigjørende evangelium så herlig åpenbart som han. Ingen andre av dem har gitt oss frelsens sterke budskap så klart som nettopp Paulus. Selv hadde han opplevd dette utenfor Damaskus – stanset av en engel i flammende gevant. Slått med blindhet. Kom i syndenød. I et lite kammer hos en kristen i byen fikk han oppleve frigjøringen ved Jesus Kristus.

Løst og frigjort. Samtidig – bundet.

Det er å være et Guds barn. Friheten vil vi gjerne eie. Bånd flykter vi fra. Grensebommer flytter vi på – åndelig talt.

Som ung misjonsskolestudent leste jeg noen sterke ord fra Hans Nielsen

Hauges penn. De er risset inn i hans gravminne:

– Jeg har svoret Den Hellige Ånd troskap, og Herren har hjulpet meg å være dette løftet tro.

Alene sto jeg der i en ung vår. Stillhet. Høytid. For en ungdom med blikket vendt mot Asia, ble minuttene meget alvorlige. Kjente det som en ny *innvielse* til Jesus. Foran denne minnetavle gav en ungdom livet sitt på nytt i Herrens hender. Og der fikk det bli gjennom årtier i Asia.

Bundet. Likevel fri. Derfor diktet Hauge i fengslet, og sang ut sin frihet og glede som fange en julekveld:

*Jeg er hos Gud i nåde,
hva skader verden meg,
om den en stund får råde
og stenge meg min vei.
Om den mitt legem binder
i fengslets mørke skjul,
dog ånden overvinner
og holder glad sin jul.*

(Julaften 1799 i rådhus-arresten i Trondheim.)